

[Ebba Strange]

sager op, som egentlig slet ikke er det, han er sigtet for, og så griber man fat i de sager også og kører videre med dem og prøver at se, om man, hvis man ikke kan rejse tiltale for den sigtelse, der var den oprindelige, så i hvert fald kan rejse tiltale for noget af det andet, for noget har han jo altså begået.

Jeg tror, det er vigtigt af hensyn til retsplejen, at vi er klare i de ting, og det er muligt, at VS har fundet en løsning på det problem. Det er i hvert fald noget, vi meget gerne vil være med til at diskutere videre, for man har nogle gange en fornemmelse af, at den oprindelige sigtelse bliver lidt mindre vigtig. Det er, som om det vigtigste bliver at få vedkommende dømt for et eller andet, når man nu har fået fat i ham, og det er en helt utilfredsstillende situation for en sigtet at være i.

Så er der nævningsespørgsmålet i L 28. De af os, der deltog i debatten om ændringerne i straffeloven i sidste samling, vil vide, at det var meget heftige debatter, vi havde i dette ting om nævningebehandling og ikke-nævningebehandling. Bl.a. var der heftige disputer mellem SF og VS ved den lejlighed, selv om vi stort set er enige om de fleste retsplejemæssige sager.

Vi er i SF meget villige til at se nærmere på den model, VS har fundet frem til. Den er ny i dansk retspleje. Jeg synes, den virker mere rimelig end den gamle, for jeg er enig med hr. Wilhjelm i, at man har set mange gange – især inden de ændringer, vi lavede i sidste samling – at der har eksisteret en strafferamme med straf op til 8 år, og så er den dom, der er kommet ud af det, en dom på omkring 1 års fængsel, måske mindre.

Det, VSerne nu foreslår, er altså, at det er påstanden fra anklagemyndighedens side, der skal ligge til grund for, om sagen skal behandles som nævningsesag eller ikke, og det lyder for mig umiddelbart mere rimeligt.

Jeg vil ikke sige hverken ja eller nej i dag. Jeg mener stadig væk, vi har en mere grundig debat om nævningeinstitutionens placering i det danske samfund tilbage. Det har vi her i folketinget, og det vil jeg være ærlig og indrømme at vi også har i det parti, jeg er medlem af. Vi har ikke lagt os fast på nogen bestemte regler, som vi synes er de rigtige med hensyn til nævningebehandling, så jeg er parat til at diskutere de spørgsmål videre, og det er klart, at VS' nye forslag skal indgå positivt i de overvejelser.

Jeg synes også, L 29 er spændende, dette, at eventuelle tidligere straffedomme ikke må indgå i behandlingen af, om en sigtet er skyldig eller ej, men først må indgå, når straffen skal udmåles. Det er vel svært som lægdommer og måske også som juridisk dommer ikke at lade sig påvirke af, om en sigtet har været straffet tidligere, også når man skal vurdere, om vedkommende er skyldig eller ej. Hvis man kunne forestille sig en todelt behandling, også en todelt nævningebehandling – det synes jeg straks er lidt vanskeligere, og jeg er ikke rigtig klar over, hvordan man skal gøre det – altså en retsbehandling i to tempi, sådan at dette, om en sigtet havde været straffet før, først kom ind i anden runde, hvor man havde taget stilling til skyldspørgsmålet, og hvor man skulle behandle straffens udmåling, så ville jeg synes, det var interessant, og det vil jeg i hvert fald gerne arbejde videre med.

L 30 synes vi stort set lyder rimeligt.

Endelig L 31, om den særlige klageret. Jeg tror, mange af os tænker på Jacob Brølling-sagen, når vi tænker på, hvor svært det er at få optaget en sag ved den særlige klageret. Jeg tror, det for mange af os var helt indlysende, at der forelå ting, som ikke var blevet tilstrækkeligt belyst under nævningebehandlingen af Jacob Brølling-sagen, og at det for mange af os var første gang, vi for alvor fik fokuseret på den særlige klageret.

Jeg mener også ligesom ministeren, at klageretten stadig væk skal være et særligt organ, altså ikke en anden instans eller en tredje instans, men et særligt organ, og derfor skal der ganske særlige forhold til, for at man kan få en sag optaget ved den særlige klageret. Men jeg er meget parat til at gå ind i en drøftelse af, om de regler, der gælder i dag, er rimelige eller vi skal give bedre muligheder for adgang til den særlige klageret.

Som sagt håber jeg, vi får en drøftelse af disse forslag i retsudvalget, og jeg håber, at mange af de intentioner, der ligger i dem, kan komme til at smitte af på fremtidige ændringer af vores retsplejelov og dermed betyde en forbedring af den retssikkerhed, som især de sigtede i straffesager har brug for.

Bjørn Elmquist (V):